

El bub-bub

Un dels darrers mots incorporats al diccionari acadèmic, per acord de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, és bub-bub, que és l'onomatopeia del lladruc del gos. Tothom sap que una onomatopeia és un mot format imitant un so natural. El Diccionari Fabra conté nombroses onomatopeies (de crits d'animals, de cops, de sorolls d'objectes i màquines, de sons musicals, etc.), però hi faltava aquesta tan essencial. Tant més que també en aquest camp hem sofert la influència del castellà i s'ha introduït entre nosaltres la forma «guau guau», que vindria que bandegéssim.

No ha d'estranyar gens que un mateix, so traduït al llenguatge articular, hagi originat resultats tan poc coincidents en cada llengua. Fixem-nos que en francès aquest mateix crit és usualment representat per la forma «waf waf». I no es pot pas dir que cap d'aquestes diverses formes sigui més fidel que les altres al so original, sinó que aquest so és percebut i interpretat d'una manera peculiar per cada comunitat lingüística. Això fa que hi hagi onomatopeies que siguin pròpies i exclusives d'una llengua determinada. Com a sèrie característica del català podríem esmentar les formades bàsicament amb el so representant gràficament pel grup ny: nyec-nyec (les raons de dos que tot el dia es barallen); nyic-nyic (el parlar d'un que ens martiritzi amb la seva insistència); nyigo-nyigo (el so d'un violí mal tocat).

ALBERT JANE